

عنوان مقاله:

تعیین درجه رسایی واج های زبان فارسی براساس یک مطالعه آکوستیکی و مقایسه آن با مدل پارکر (۲۰۰۸)

محل انتشار:

پژوهش های زبان شناسی، دوره 15، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

مسعود مشیدی - دانشجوی دکتری زبان شناسی، دانشکده زبان های خارجی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

بتول علی نژاد - دانشیار، گروه زبان شناسی، دانشکده زبانهای خارجی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

رسایی و جنبه های مختلف آن علاوه بر تاثیر بر ساختار هجا در مواردی می تواند به عنوان محرک وقوع برای برخی فرایندهای واجی و واژ- واجی زبان ایفای نقش کند. مبنای تحلیل رسایی پدید این فرایندها در این است که ابتدا درجه رسایی واج های زبان به صورت سلسله مراتبی مشخص شود. برای این منظور، ابتدا با توجه به بنیان های نظری ارائه شده پیرامون رسایی، جدول سلسله مراتب رسایی واج های زبان فارسی به صورت یک فرضیه مطرح شد. سپس براساس روش تحقیق پارکر (۲۰۰۸) همه ۲۳ همخوان زبان فارسی در جایگاه آغاز و در جایگاه پایانه هجای CVC در بافت های یکسان به کار رفت. ۶ واژه زبان فارسی نیز در بین دو همخوان مشترک قرار گرفت. همه داده ها، در قالب جملات حامل توسط ۱۰ گویشور تک زبان فارسی زبان سه بار خوانده و ضبط شد و توسط نرم افزار پرت تقطیع و اندازه گیری شد. تمامی واج های هدف از نظر چهار پارامتر شدت، دیرش، بسامد پایه و سازه اول (با توجه به طبقات آوایی مختلف) اندازه گیری شدند. تحلیل آماری داده های زبان فارسی و مقایسه آن با نتایج پارکر (۲۰۰۸) نشان داد که رسایی واج های زبان فارسی با مدل وی منطبق است. بدین معنی که شدت مهمترین همبسته فیزیکی رسایی است و براساس آن مدل سلسله مراتب رسایی زبان فارسی ارائه شد. به دلیل محدودیت فضا در این مقاله صرفاً نتایج آماری مربوط به متغیر شدت ارائه می شود.

کلمات کلیدی:

رسایی، شدت، درجه رسایی، سلسله مراتب رسایی پارکر (۲۰۰۸)

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1947514>

